

Discurs íntegre President Montilla a l'acte "Punt i a part"

Barcelona, 24 d'octubre de 2010

Amigues i amics,

Us agraeixo, de tot cor,
que avui estiguem aquí.
Junts, plegats.

Diumenge passat ho vaig dir a la Convenció a la ciutat de l'Hospitalet:
Aquests moments no són moments fàcils.

Estem davant d'un combat polític democràtic
de primer ordre...
i alguns, potser, ja han llençat la tovallola. Jo, no.

Jo, no.

Perquè a mi no em fan por els combats, la lluita.
I sé que a vosaltres tampoc.

Perquè jo soc un treballador, un lluitador.

A mi, a diferència d'altres,
ningú no m'ha regalat mai res.

He lluitat al llarg de la vida per assolir totes i cadascuna
de les meves responsabilitats polítiques.

A mi, a diferència d'altres, a mi ningú em va designar a dit.

He lluitat per assolir la confiança ciutadana
a les urnes.

I com que he lluitat tant,
com que estic acostumat a lluitar,
us dic que continuaré lluitant.

Perquè aquest combat no és només meu.
Ni els meus ideals són particulars.

Perquè jo soc hereu d'un somni i un combat
pel qual van treballar molts que a més a més avui
no ens poden acompanyar
com Joan Reventós, Ernest Lluch
o Antonio Santiburcio.

El somni i el combat de Pep Jai, de Marta Mata, de Ramon Fernández Jurado,
de Joaquim Jou, de Maria Aurèlia Capmany, d'Alexandre Cirici, de Paco
Ramos, d'Enric Adroher, del pare Llimona, de Juli Busquets, de Felip Lorda, de
Josep Pallach, de Josep Rovira, de Xavier Soto i de tants i tants d'altres.

Sé que, en el que jo represento,
es veuen reflectits i confien milers i milers
d'homes i dones anònims;
treballadors de Catalunya que cada dia lluiten
i s'esforcen per tirar endavant.

I jo no puc traïr tota aquesta confiança.

Mireu,

Ja sabeu que soc una persona
a la que li agradi molt poc parlar d'ell mateix i,
em costa expressar els meus sentiments.

Us demano disculpes si,
aquesta contenció us sembla fredor o falta d'interès en la relació personal.

No és així, tot el contrari.

Sóc una persona continguda,
però també plena d'emocions i sentiments
que no sempre sé o puc expressar. Ho sento.

Però avui si que volia dir algunes coses
que em surten de dins.
I que vull compartir amb vosaltres.
Algunes coses que potser no us he dit prou,
ni he dit prou als catalans i catalanes tampoc.
Ara és el moment.

Ser president aquests quatre anys ha estat
una experiència extraordinària.
Única. Apassionant.
Crec que m'ha fet millor persona.

He estat un afortunat en poder servir el meu país.
I, alhora, conscient de les meves limitacions i circumstàncies, he volgut servir-lo
sense reserves, esforçant-me, encara més, per a poder exercir la Presidència
amb la dignitat també dels meus antecessors.

He passat moltes hores al despatx, moltes. Potser fins i tot massa.

I he sentit el fil roig del catalanisme i la dignitat institucional dels qui m'han precedit.

I cada cop que els problemes semblaven insuperables... em preguntava: què haurien fet ells...

El seu exemple ha estat sempre de gran ajuda.

També he passat moltes hores trepitjant tota Catalunya.

Molts ho sabeu, hem coincidit. He visitat totes les comarques de Catalunya més de dos cops. I més de 200 municipis, també, més d'un cop, arribant directament quasi bé al 95% dels ciutadans del país.

El conec a fons, al país.

I no hi ha res més bonic que la mirada de respecte i d'afecte que desperta i genera la institució de la Presidència de la Generalitat, fins i tot, al marge de la persona que l'exerceixi.

Els ciutadans s'estimen les seves institucions, i d'entre totes, la Presidència té un lloc preuat en el seu cor, en les seves esperances.

Ho sento així i així m'ho han fet sentir.

Mai m'he sentit tant estimat, mai he estimat tant.

Ja sé que aquests gestos no són noticiables. Els moments d'afectes he tingut molts per part de ciutadans que no coneixia...

He passat, també, per moments d'alegria i moments de tristesa i dolor.

No hi ha res que es pugui comparar

amb l'alegria de veure, per posar un exemple,
com els tres cooperants catalans
tornaven a casa sans i estalvis.

I tampoc hi ha res comparable
amb la preocupació en veure com anaven incrementant les persones que
perdien la feina,
o amb l'enorme tristesa de la pèrdua de vides de servidors públics en acte de
servei, que també hem tingut al llarg d'aquesta etapa.

Aquests dies,
preparant aquesta intervenció he recordat
la que preparava fa quatre anys quan havia de presentar-me davant el Consell
Nacional del partit a Tarragona que va aprovar la meva candidatura a la
Presidència de la Generalitat.

Recordo que us vaig dir:

- Que ser candidat era un repte personal
- Que estava convençut que coneixia bé el país, la seva gent, les seves mancances i les moltes oportunitats que ens ofereix,
- Que estava determinat a fer de Catalunya un país de primera, traient el màxim profit del nostre, en aquell moment, nou Estatut i del potencial de la nostra societat.

I recordo, també, que us vaig dir quins eren els meu compromisos:

- **posar** l'Estatut al servei de la gent,
- ser el President del progrés social,
- **millorar** les condicions de vida i de treball dels ciutadans,
- crear més oportunitats i posar-les a l'abast de tothom.

Doncs bé, aquests eren els meus compromisos

fa quatre anys i ho continuen sent, avui,
pels propers quatre.

Perquè conec, encara millor que fa quatre anys,
les necessitats i les potencialitats del país.

Perquè no tinc cap recança en dir
que no he pogut acomplir tots els nostres compromisos amb la gent.

Perquè, malgrat l'ingent acció del Govern
d'aquests darrers quatre anys no puc, no podem, estar
del tot satisfet.

- No puc estar satisfet amb 500.000 catalans a l'atur. No ens podem sentir satisfets ni podem permetre que quedin sense futur.
- No puc estar satisfet davant l'amenaça d'una dreta que vol aprofitar la crisi per retallar l'estat del benestar. No podem quedar-nos indiferent.
- Precisament perquè estem en una època de crisi, les reformes són imprescindibles s'han de fer pensant en assegurar la pervivència del sistema de protecció dels més febles; no la seva desaparició.
- I no podem estar satisfets veient com hi ha algú que vol iniciar una nova era també d'enfrontaments dins de Catalunya i amb la resta d'Espanya.

Davant d'això, jo no em quedaré quiet.

I vosaltres, el conjunt del país, estic segur que tampoc.

La convivència i la cohesió són valors irrenunciables per nosaltres.

Ja sé que no és habitual que un dirigent polític
digui que no ha pogut acomplir tots els seus objectius.

Però els socialistes no coneixem un altre camí que el de la sinceritat,
l'honestedat, l'esforç, i el compromís.

Però jo vull ser, per sobre de tot,
una persona honesta.

Una persona que no té cap altre capital
que la seva capacitat de treballar i la confiança
que pugui inspirar a la gent.

Una persona que se sent molt satisfeta
quan alguns desitgen que abandoni la Presidència perquè reconeixen que
essent-hi jo,
no poden fer negocis tèrbols.

Una persona que mai enganya.
I que dóna la cara.
Que fa el que diu,
i diu el que pensa.

Com us deia fa quatre anys.
Sóc un home de poques paraules,
però sóc un home de paraula.

I ara em toca dir-li a la gent,
al poble de Catalunya,
i a tots vosaltres que hem fet molta i molt bona feina. Com ens explicaven els
consellers.

Però també que cal obrir una nova etapa.

Hem encapçalat uns governs

d'esquerres i catalanistes

i hem liderat el procés més intens, fructífer i transcendent de canvi social que s'ha donat mai a Catalunya, no tingueu dubte.

Estem molt orgullosos de tot el que hem fet.

I ha estat útil pel país i la seva gent.

Ho hem fet amb uns companys de viatge

amb els que hem coincidit en l'accent social i progressista que necessitava Catalunya.

Però ara Catalunya entra en una nova etapa.

I nosaltres, els socialistes, també.

Hem de continuar escrivint el llibre del compromís socialista amb Catalunya.

Però ara cal fer un punt i part.

Obrir paràgraf, amb un full net, un nou capítol.

El 1999 volíem el canvi,

i només una injusta llei electoral va impedir que la nostra rotunda victòria es traslladés al Parlament.

En el 2003 varem fer possible l'alternança

amb un Govern catalanista i d'esquerres

compromès amb l'Estatut, presidit pel Pasqual i per companys de Ciutadans pel Canvi.

En el 2006, el Govern d'Entesa,

va travar un programa de transformacions socials, desplegant l'Estatut, com mai ha tingut i s'ha fet a Catalunya.

Més mestres, més mossos, més metges.

Més inversions i millor finançament, i tantes i tantes coses.

Ara, el 2010, només un Govern Socialista,
pot continuar escrivint les línies de la justícia social, el catalanisme integrador
i els ponts del diàleg federal.

Ara, només un Govern Socialista,
pot treballar per les idees en les que creiem.
I no hi renunciarem per aconseguir el poder
a qualsevol preu.

Hem posat, entre tots,...
vosaltres heu fet possible posar Catalunya a punt,
en tots els ordres, absolutament.

Ara, per continuar avançant,
cal un punt i part.

Avui, un govern catalanista,
d'esquerres i progressista
ja només és possible amb un Govern socialista.

Un govern per lluitar contra la crisi
i defensar la justícia social,
un govern per defensar l'autogovern
i cercar l'entesa amb els pobles d'Espanya.
Volem treballar per aquests objectius
amb els que els comparteixin,
però qui tingui altres objectius o projectes,
com el PP,
sap que no pot comptar amb nosaltres per a això.

Fem i farem un punt i a part.

Camins incerts, aventures,
dreceres o passes enrere.
Cap ni una.

És un moment decisiu.
Volem governar i, alhora,
arribar a acords amb tots aquells que vulguin
el millor per Catalunya.

Però ni mantenir-nos al Govern
ni assegurar l'estabilitat d'una majoria parlamentària ens ha de fer renunciar a
la coherència que la societat catalana ens exigeix.

Mireu,

Els reptes que Catalunya té plantejats
durant els propers anys requereixen un govern clar
i un president fiable.

I la fortalesa i la confiança l'aconsegurem
si parlem clar.

Un president del qual la gent sàpiga
què es pot esperar.

Un president dialogant.
Capaç d'arribar a acords, sí.

Però amb un full de ruta ben clar,
com el que nosaltres tenim.

Un full de ruta que no sacrificarem
per assolir més o menys suports
al Parlament de Catalunya.

Us dic,
a tots vosaltres i a tots els ciutadans de Catalunya, que el projecte del Partit
dels Socialistes
de Catalunya de desenvolupar tota la potencialitat
de l'Estatut votat pels ciutadans,
davant d'aquells que volen encetar
camins sense sortida,
no és negociable.

Que el projecte de sortir de la crisi amb les reformes necessàries per assegurar
el creixement econòmic, no és negociable.

Que mantenir la protecció social pels més febles sense retallades de l'estat del
benestar,
no és negociable.

Ho he dit d'altres vegades però ara
convé tornar-ho a dir.

Sobretot ara que comença una cursa electoral.
Jo no canviaré els meus principis,
els nostres principis per uns vots
al Parlament de Catalunya
a canvi de ser investit President de la Generalitat.

Seré President
sense renunciar als meus principis.

Seré President,
Sense renunciar a formar un govern coherent.

Un Govern pel que penso comptar amb els millors.
Un Govern socialista,
amb els millors homes i dones del nostre partit,
però també un govern obert a les persones
més qualificades del nostre país que vulguin participar en aquesta etapa
decisiva.

I a diferència d'altres no em caldrà anar molt lluny per trobar-los.
Perquè molts sou aquí.
Un Govern paritari però sense quotes.
Ni més ànimes que la del catalanisme social que nosaltres representem.

Un Govern que no ha de ser de coalició partidària,
sinó d'acció política per Catalunya.

Un Govern que respongui únicament
davant del President i del Parlament.

Només seré President a partir d'un programa
que asseguri la recuperació econòmica,
la justícia social,
la defensa i la unitat civil del poble de Catalunya
i l'entesa també amb els pobles d'Espanya .

I que, per tant,
per tirar endavant el nostre projecte,
amb la necessària força,
no em conformo ni serà suficient,
amb un bon resultat electoral.

Hem de guanyar les eleccions.

I guanyarem les eleccions.

El desafiament és extraordinari.

Però no impossible.

Els que volen el que representem

són majoria en el nostre país.

Les persones, els ideals, les il·lusions... hi són.

Només falten els seus vots.

Però podem fer-ho, si parlem clar.

La cruïlla política a la que ens enfrontem

és decisiva pel futur de Catalunya... i del PSC.

El tripartit ha fet un gran servei,

però el seu temps ha passat.

Dic això però no me'n penedeixo, en absolut, hem d'estar orgullosos de la feina que hem fet, però no el reeditarem.

Encara que sumem.

Amb aquesta fórmula,

i amb les propostes actuals dels seus líders,

no podríem encarar el futur de Catalunya.

Ara cal fer un punt i a part.

Ara cal un Govern socialista,

presidit per un socialista,

per fer possible, novament i renovadament,

el projecte polític del catalanisme d'esquerres

que volem i que el país necessita.

Acabo, amb una cita del poeta Maragall,
enguany que celebrem el seu centenari.

Una cita que és un himne a la nostra identitat personal, cívica i política,...
ahora.

Una manera de ser, una manera de fer.
Una cita, un fragment de “Elogi del viure”:

“Estima el teu ofici, la teva vocació,
la teva estrella, allò pel qual serveixes,
allò en el qual et sents un entre els homes.
Esforça't en la teva tasca com si
de cada detall que penses,
de cada mot que dius,
de cada peça que hi poses,
de cada cop del teu martell,
en depengués la salvació de la humanitat”.

Això us demano,
que estimem la nostra vocació de servei,
i que d'ara i fins el 28 de novembre i en els propers quatre anys, ens esforcem
en cada detall.

Perquè cada paraula,
cada gest, cada fet... cada vot,...
pot ser decisiu pel futur de Catalunya.

I ara sí, per finalitzar,
us demano que alt i fort, ens aixequem i cantem
el nostre himne nacional.

Moltes gràcies.